

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/498/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7194899120
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7194899120.4

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcov: 1. J. U., rod. A., nar. XX.X.XXXX, bytom X., M. XX, 2. G. A., nar. XX.X.XXXX, bytom X., M. XX, 3. G. Y., rod. A., nar. XX.X.XXXX, bytom X., T. paseka 3, 4. J. A., nar. XX.X.XXXX, bytom X., L. XX, 5. T. A., nar. X.XX.XXXX, bytom X., N. XX a 6. J. U., rod. A., nar. XX.X.XXXX, bytom X., M. XX, zastúpených H. Mariom Hollerom, advokátom, Košice, Krmanova 6, proti žalovaným: 1. W. jednota T. železiarne X. (T. X.), Z.: XXXXXXXX, so sídlom v X., Y. nábrevie XX, zast. H. J. Verebom, advokátom, Košice, Šoltésovej 5, 2. Mesto Košice, so sídlom Košice, Trieda SNP č. 48/A a 3. TJ Športvýroba Košice, s.r.o., IČO: 36197181, zast. JUDr. Jozefom Sotolárom, advokátom, Košice, Južná trieda 1, v konaní o odstránenie neoprávnenej stavby, o odvolaní žalobcov proti uzneseniu 15C 681/1994-296 z 21.5.2013 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

Zrušuje uznesenie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa uznesením uložil žalobkyni v 1. rade povinnosť nahradiť žalovanému v 1. rade trovy konania v sume 784,50 €, žalobcovi 5. rade uložil povinnosť nahradiť žalovanému v 1. rade trovy konania v sume 392,25 € a žalobkyni v 6. rade povinnosť nahradiť žalovanému v 1. rade trovy konania sume 392,25 €, všetko na účet právneho zástupcu žalovaného v 1. rade advokáta JUDr. Miroslava Vereba, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

Rozhodol tak po právoplatnom skončení konania vo veci samej rozsudkom č.k. 15C 681/1994-197 z 11.8.2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 2Co 363/2008-251 z 11.2.2010, právoplatným 16.3.2010, ktorým pripustil späťvzatie žaloby žalobcami v 2., 3. a 4. rade a v tejto časti konanie zastavil, a žalobu žalobcov v 1., 5. a 6. rade zamietol v celom rozsahu. O trovách konania vo vzťahu žalobcov v 1., 5. a 6. rade a žalovaného v 1. rade súd opätovne (po zrušení prvého uznesenia 15C 681/1994-282 zo 17.5.2011 v tomto rozsahu uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co 271/2011-282 z 21.12.2012) rozhodol týmto (napadnutým) samostatným uznesením, a podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že zaviazal žalobcov v 1., 5. a 6. rade nahradiť trovy konania žalovanému v 1. rade, ktorý mal vo veci plný úspech, pozostávajúce z odmeny a náhrady hotových výdavkov jeho právneho zástupcu vo výške určenej podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Súd uviedol, že uznesením 15C 681/1994-66 z 2.9.2003 priznal žalobcom v 1., 5. a 6. rade (pozn. vtedy žalobcovia v 1., 2. a 3. rade) oslobodenie od súdnych poplatkov, avšak púhe oslobodenie účastníka konania od povinnosti platiť súdne poplatky automaticky nezakladá povinnosť súdu aplikovať ust. § 150 ods. 1 O.s.p., ktoré upravuje prelomenie zásady zodpovednosti za výsledok (zásady úspechu), a umožňuje tak súdu výnimočne z dôvodov hodných osobitného zreteľa nepriznať úspešnému účastníkovi náhradu trov konania. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania, pričom je nevyhnutné prihliadať na osobné, majetkové a zárobné pomery všetkých účastníkov konania, teda nielen na pomery toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť inému trovy konania, ale aj na pomery úspešného účastníka konania, majetková sféra ktorého by bola aplikáciou § 150 O.s.p.

dotknutá. Každý účastník má právo zvoliť si na zastupovanie v konaní pred súdom advokáta, ktorý je povinný žiadať odmenu za poskytnutie právnej služby. Ak by súd nepriznal úspešnému účastníkovi náhradu trov konania, úspešný účastník by zaplatením odmeny svojmu právnomu zástupcovi utrpel majetkovú ujmu. Uviedol ďalej, že z jeho úradnej činnosti mu je známe, že v obdobných prípadoch, na ktoré poukazovali žalobcovia v 1., 5. a 6. rade, súd síce nepriznal úspešným žalovaným náhradu trov konania podľa § 150 ods. 1 O.s.p., avšak úspešnými žalovanými boli obchodné spoločnosti (Dopravný podnik mesta Košice, a.s., a TJ Športvýroba Košice, s.r.o.), kým v tomto konaní úspešný žalovaný v 1. rade je občianskym združením, ktoré nebolo založené za účelom podnikania. Podľa názoru súdu nepriznanie náhrady trov konania obchodným spoločnostiam neprestavovalo výrazný zásah do ich majetkovej sféry, ale nepriznanie náhrady trov konania občianskemu združeniu, ktorým žalovaný v 1. rade nepochybne by ohrozilo jeho riadne fungovanie, a preto v záujme zabezpečenia spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov všetkých účastníkov konania (§ 1 O.s.p.) súd nemohol v danom prípade aplikovať ust. § 150 ods. 1 O.s.p., pretože nepriznanie náhrady trov konania by pre úspešného žalovaného v 1. rade predstavovalo výrazný nespravodlivý zásah do jeho majetkovej sféry z pozície súdnej moci. Z týchto dôvodov súd uložil žalobkyni v 1. rade povinnosť nahradiť žalovanému v 1. rade trovy konania vo výške 784,50 €, a žalobcom v 5. a 6. rade každému po 392,25 € na účet právneho zástupcu žalovaného v 1. rade JUDr. Miroslava Vereba, advokáta, v súlade s § 149 ods. 1 O.s.p.

Uznesenie napadli včas podaným odvolaním žalobcovia v 1., 5. a 6. rade (ďalej len „žalobcovia“), lebo nesúhlasili s uloženou povinnosťou nahradiť trovy konania žalovanému v 1. rade vo výškach vyčíslených vo výroku napadnutého uznesenia. Poukázali na právny názor a pokyny odvolacieho súdu obsiahnuté v uznesení Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co 271/2011- 282 z 21.12.2012, v ktorom odvolací súd uviedol, že bude úlohou prvostupňového súdu dôkladne sa zaoberať tým, či na strane žalobcov, ako aj s prihliadnutím na celkový skutkový a právny stav neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré je možné rozhodnúť tak, že žalovanému v 1. rade náhrada trov konania nepatrí, resp. že na ňu nemá nárok. Boli toho názoru, že súd prvého stupňa nevyhodnotil zistenú skutkovú situáciu správne, pretože takéto dôvody jednoznačne existujú. Okrem toho poukázali na to, že situácia v danej veci od posledného rozhodovania sa výrazne skutkovo aj právne zmenila. V celom rozsahu zotrvali na svojich predchádzajúcich tvrdeniach a vyjadreniach a uviedli, že v predmetnej veci bol dňa 22.6.2012 podaný návrh na obnovu konania (konanie o obnove prebieha pod sp. zn. 35C 164/2012), o ktorom do dnešného dňa nebolo rozhodnuté a dôvodom na povolenie obnovy konania v predmetnej veci je nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 16/2012-32 z 28.3.2012 vydaný v obdobnej veci sp. zn. 15C 830/1994, ktorým ústavný súd rozhodol o porušení vymedzených ústavných práv fyzických osôb v úplne rovnakej situácii ako sú žalobcovia, zrušil napadnuté rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a daným fyzickým osobám priznal náhradu trov konania. Predmetom preskúmania ústavným súdom bola totožná skutková a právna situácia, ktorá sa líšila iba v troch nepodstatných skutočnostiach - okruh žalobcov, vedľajší pozemok, v tejto veci nebolo podávané dovolanie (nebol právny dôvod). Aj v danom prípade súdy nižších stupňov vrátane odvolacieho súdu argumentovali rovnakými argumentmi, že aj keď je vyvlastňovacia vyhláška neúčinná, jednalo sa v podstate o prevzatie veci bez právneho dôvodu (reštitučný dôvod uvedený v reštitučných zákonoch), a preto bolo nutné postupovať podľa reštitučných právnych predpisov. Ústavný súd dospel k záveru, že argumenty, ktoré použil prvostupňový a odvolací súd aj v tomto konaní neboli správne a práva osôb v rovnakom postavení ako žalobcovia v 1., 5. a 6. rade boli porušené. Taktiež poukázali na to, že v predmetnej veci bola podaná aj sťažnosť na Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá bola prijatá a predložená na vyjadrenie vláde Slovenskej republiky za účelom zaujatia stanoviska, a konanie prebieha pod č. 48554/10. Európsky súd pre ľudské práva pritom dospel k záverom, že predbežne mohlo dôjsť k porušeniu práv žalobcov konaním prvostupňového súdu, ako aj ďalším súvisiacim konaním. Uviedli ďalej, že nerozporujú právo každého subjektu zvoliť si svojho právneho zástupcu, aby im pomohol chrániť ich práva, uvedené však nie je v priamej súvislosti s posudzovaním, či tu existujú alebo neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Nepriznanie náhrady trov konania žalovanému v 1. rade podľa názoru žalobcov v žiadnom prípade nemôže ovplyvniť vykonávanie jeho činnosti, pričom žalobcom a ani súdu nebolo ozrejmené, akej činnosti by sa žalovaný v 1. rade mal venovať. Poukázali na to, že to bol práve žalovaný v 1. rade, ktorý účelovo v priebehu súdneho sporu previedol sporný majetok na žalovaného v 3. rade, a to zmluvou, nad ktorej obsahom a záväznosťou odvolací súd v súvisiacich konaniach vyslovil pochybnosť (vo vzťahu, či niektoré v zmluve o prevode špecifikované predmety reálne predmetmi práva boli a mohli byť prevedené na žalovaného v 3. rade), a práve aj preto žalovaný v 1. rade bol a stále je účastníkom konania - z dôvodu právnej istoty). Uvedeným prevodom, ktorý mal dopad na všetkých 11 súdnych konaní, sa konanie predĺžilo o niekoľko rokov (navyše ak medzi žalovanými v 1. a 3. rade existuje

zrejma personálna prepojenosť - Ing. H. Y.). Z úplného výpisu z obchodného registra dokonca vyplýva, že žalovaný v 1. rade bol počas obdobia od 24.3.2000 do 2.9.2001 jedným zo spoločníkov žalovaného v 3. rade. Okrem toho právny zástupca sa na úkonoch žalovaného v 1. rade, v mene ktorého stále koná tá istá fyzická osoba ako za žalovaného v 3. rade, reálne nezúčastňoval už niekoľko rokov. Konateľka žalovaného v 1. rade jeho neúčast' stále ospravedlňovala, a používala argumentáciu (resp. sa k nej slovne pripájala za žalovaného v 1. rade) prednášanú právnym zástupcom žalovaného v 3. rade. Keďže za žalovaných v 1. a 3. rade koná tá istá osoba (podľa informácií dostupným žalobcom), nie je zrejme prečo každého z týchto žalovaných zastupuje iný právny zástupca, pričom uvedené určite nie je v súlade so zásadou hospodárnosti konania. Z uvedených dôvodov žalobcovia navrhli napadnuté uznesenie zmeniť tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Žalovaný v 1. rade (ďalej len „žalovaný“) vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že nesúhlasí s argumentáciou žalobcov uvedenou v odvolaní, podľa ktorej sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhrada trov konania žalovanému v 1. rade nepatrí. Napadnuté uznesenie považoval za správne, a to predovšetkým preto, že dôvodom hodným osobitného zreteľa nemôže byť vývoj súdnej judikatúry, že v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal a podľa § 137 O.s.p. medzi trovy konania patria okrem iného aj hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát. Uviedol, že ust. § 142 O.s.p. vyjadruje zásadu zodpovednosti za výsledok sporového konania, a to znamená, že účastník, ktorý mal v sporovom konaní plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov konania vynaložených na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Odmena za zastupovanie advokátom je vždy nákladom potrebným k účelnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva. Účastník má právo pribrať si ako zástupcu advokáta, ktorý by mu v konaní poskytol odbornú právnu pomoc. Právnu pomoc poskytuje advokát ako svoje plnenie podľa zmluvy o právnej pomoci medzi ním a subjektom, ktorý právnu pomoc požaduje. Výšku odmeny určuje vyhláška MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení, a okrem toho požadovať odmenu za právnu pomoc je nielen právom, ale aj povinnosťou advokáta. Poskytnúť právnu pomoc bezplatne môže advokát, iba ak ide o informatívnu poradu alebo za podmienok určených Predsedníctvom Slovenskej advokátskej komory. Platí, že odmena za zastupovanie, vrátane hotových výdavkov a náhrady za premeškaný čas, je súčasťou trov konania (§ 137 O.s.p.). Podľa § 18 ods. 1 cit. vyhlášky pri určení nákladov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej či právnickej osobe, sa výška odmeny advokáta určí podľa ustanovení tejto vyhlášky o tarifnej odmene. Realizuje sa tak zámer zákona, aby účastník, ktorý spor nevyvolal alebo sa v ňom úspešne bránil, nemusel zo svojho znášať trovy konania, vrátane trov advokátskeho zastupovania. Je to súčasne sankcia proti účastníkovi, ktorý vyvolal bezdôvodný spor alebo ho neúspešne viedol, resp. sa v spore neúspešne bránil. Citoval ust. § 150 O.s.p. a uviedol, že ide o odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok, ktorá je odôvodnená tým, že strohá aplikácia ustanovenia o náhrade trov konania (§ 142 O.s.p.) by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiadúcej tvrdosti. Výnimočnosť použitia tohto ustanovenia i to, v čom sa vidí, že ide o prípad hodný zvláštnemu zreteľu, musí súd náležite odôvodniť. Zároveň pri svojej úvahe musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane účastníkov konania, pričom pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadnuť na osobné, zárobkové, majetkové a iné pomery všetkých účastníkov, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť náhrady trov konania, ale i tých účastníkov, ktorých majetková sféra by použitím výnimočného ustanovenia § 150 O.s.p. bola dotknutá. Možno teda povedať, že je treba zvažovať vždy okolnosti konkrétneho prípadu, a to nielen na strane toho, v koho prospech má byť toto ustanovenie použité, ale aj najmä na strane toho, komu inak patriaci nárok nie je priznaný, či je totiž možné od neho spravodlivo požadovať, aby náklady konania niesol bez nároku na ich náhradu, keď mal v konaní úspech. S prihliadnutím na výnimočnú povahu tohto postupu súdu je pritom nutné, aby jeho rozhodnutie vychádzalo z dokonale zisteného skutkového stavu a bolo riadne odôvodnené (rozsudok Najvyššieho súdu SSR sp. zn. 3 Cz 22/87 z 30.4.1987). Účastníkovi, ktorý mal v konaní úspech, nie je možné s odvolaním na § 150 O.s.p. nepriznať náhradu trov konania len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodovania o určitom druhu nároku, jeho použitie musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (R 34/1982). Mal za to, že z hľadiska aplikácie § 150 O.s.p. okresný súd správne posúdil celý komplex okolností relevantných pre rozhodovanie o náhrade trov konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia. Z hľadiska rozhodovania podľa § 150 O.s.p. sú dôležité najmä osobné, majetkové a

sociálne pomery všetkých účastníkov konania, a takéto okolnosti podľa názoru žalovaného v danej veci nie sú dané, nejde o výnimočný prípad a dôvody hodné osobitného zreteľa z hľadiska § 150 O.s.p. na strane žalobcov neexistujú, a neexistuje jediný relevantný dôvod, aby bolo možné od žalovaného v 1. rade spravodlivo požadovať, aby sám znášal náklady konania bez nároku na ich náhradu, keď žalovaný v 1. rade mal v konaní úspech a pre aplikáciu § 150 O.s.p. nie je daný žiadny dôvod. Vzhľadom na uvedené dôvody navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie ako vecne správne.

Odvolací súd prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalobcov je dôvodné a nie sú podmienky na potvrdenie uznesenia (§ 219 O.s.p.), ani na jeho zmenu (§ 220 O.s.p.), preto napadnuté uznesenie podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil.

Rozhodovanie o náhrade trov je nepochybne súčasťou súdneho konania, a preto súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (i podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd) môže postupom a rozhodnutím o trovách konania, ktoré nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 Ústavy SR), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 248/08 z 28.8.2008, I. ÚS 372/06 z 29.3.2007 a ďalšie).

Z obsahu spisu v danej veci vyplýva, že Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 11Co 271/2011- 282 z 21.12.2012, na základe podaného odvolania žalobcov zrušil prvé uznesenie č.k. 15C 681/1994-266 zo 17.5.2011 vo výroku o povinnosti žalobcov v 1., 5. a 6. rade nahradiť žalovanému v 1. rade trovy konania v sume 1.368,22 € a v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a opätovné rozhodnutie o náhrade trov konania. V cit. uznesení odvolací súd vyslovil svoj právny názor na otázku náhrady trov konania v právnom vzťahu žalobcov v 1., 5. a 6. rade a žalovaného v 1. rade z hľadiska aplikácie ust. § 150 ods. 1 O.s.p., ktorý aj jasne vyložil a odôvodnil, pričom pri svojom rozhodovaní posúdil všetky konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu relevantné pre rozhodnutie podľa tohto zák. ustanovenia a v súlade so zásadami ustálenými v súdnej praxi. Dospel k záveru, že zo spisu vyplývajú dôvody pre možnú aplikáciu výnimočného ust. § 150 ods. 1 O.s.p. na rozhodnutie o trovách konania v danej veci vzhľadom (nielen) na okolnosti na strane žalobcov a ich nepriaznivé osobné a majetkové pomery, ktoré boli dôvodom priznania im oslobodenia od súdnych poplatkov v tomto konaní (uznesením z 2.9.2003), ale predovšetkým s prihliadnutím na povahu sporu a okolnosti, ktoré viedli žalobcov k podaniu žaloby, ktorou sa procesne akceptovateľným spôsobom domáhali ochrany svojho vlastníckeho práva, keď v skutkovo a právne identických veciach (týkajúcich sa pozemkov v danom areáli) boli vydané meritorne súdne rozhodnutia a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 96/98 z 25.2.1999, ktorými bola priznaná ochrana ich vlastníckemu právu napriek platnosti reštitučných predpisov v čase vydania týchto rozhodnutí, a preto žalobcovia mali dôvod, aby sa domáhali ochrany vlastníckeho práva žalobou podľa všeobecných predpisov občianskeho práva v tomto konaní. So zreteľom na uvedené uložil súdu prvého stupňa v súlade so zásadami aplikácie § 150 ods. 1 O.s.p. ustálenými v súdnej praxi opätovne o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcami v 1., 5. a 6. rade a žalovaného rozhodnúť, prihliadajúc na všetky rozhodujúce skutkové okolnosti vyplývajúce zo spisu, a skutočnosti, na ktoré žalobcovia poukázali v podanom odvolaní, ktoré odvolací súd považoval relevantné pre rozhodnutie o trovách konania podľa § 150 ods. 1 O.s.p.

Súd prvého stupňa však pri opätovnom rozhodnutí o trovách konania v predmetnej veci nepostupoval v súlade so zákonom a nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu vyslovený v cit. zrušujúcom uznesení 11Co 271/2011- 282 z 21.12.2012, ktorým bol viazaný (§ 226 O.s.p.), a opätovne rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p., aj napriek tomu, že v ďalšom konaní nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti a nedošlo (v čase jeho rozhodnutia) k zmene skutkového stavu, z ktorého odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal. Takým postupom súd porušil základné právo účastníkov konania (žalobcov) na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, preto z uvedených dôvodov muselo byť napadnuté uznesenie, ktoré nie je správne a zákonné, zrušené.

Odvolací súd pre ďalší postup súdu v konaní poukazuje na významnú skutočnosť v posudzovanej veci, že žalobcovia dňa 20.2.2015 podali návrh na obnovu konania smerujúci proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 15C 681/1994-197 z 11.8.2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach

2Co 363/2008-251 z 11.2.2010, o ktorom nebolo doposiaľ rozhodnuté (konanie o povolenie obnovy je vedené na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 15C 99/2015). Dôvodom obnovy konania je rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) v Štrasburgu zo dňa 25.11.2014, prípad č. 48554/2010 U. a A. proti Y. republike (týkajúci sa prejednávanej veci), v ktorom ESLP vyslovil záver, že nedostatok istoty, ktorému boli sťažovatelia (žalobcovia) v posudzovanom prípade vystavení v súvislosti s judikatúrou súdov SR vzťahujúcou sa na ich spôsobilosť podať žalobu, mal za následok, že im boli odopreté základné záruky na spravodlivé súdne konanie a došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Vzhľadom na to, že v návrhu na obnovu konania uvádzané skutočnosti napĺňajú dôvod na obnovu konania v prejednávanej veci sp. zn. 15C 681/1994 v zmysle § 228 ods. 1 písm. d/ O.s.p., odvolací súd má za to, že v tomto štádiu konania nie je účelné o trovách konania rozhodovať, preto po zrušení napadnutého uznesenia nevracia vec súdu prvého stupňa na opätovné rozhodnutie o trovách konania (§ 221 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 235 ods. 1 a 2 O.s.p. len čo nadobudne rozhodnutie o povolení obnovy konania právoplatnosť, súd bez ďalšieho návrhu vec znovu prejedná a bude o nej rozhodovať, pričom v novom (konečnom) rozhodnutí o veci rozhodne o trovách celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania a konania o obnove (15C 99/2015), keďže trovy pôvodného konania v prejednávanej veci (sp. zn. 15C 681/1994) i konania o obnove (15C 99/2015) tvoria súčasť trov celého konania a pre rozhodnutie o nich bude rozhodujúci výsledok obnoveného konania (§ 235 ods. 3 O.s.p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 1.5. 2011).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.